

»Da I har rensset jeres sjæle i lydighed imod sandheden til at nære oprigtig broderkærlighed, så elsk hverandre inderligt af hjertet« (1. Pet 1,22)

Sandheden

Artiklerne handler denne gang om sandheden og må vel siges at være aktuelle, thi noget vigtigere end at kende og gøre sandheden kan næppe noget menneske forestille sig.

Pilatus spurgte: »Hvad er sandhed?« Hans spørgsmål er blevet gentaget af utallige ned igennem historien.

De få ord kan siges på flere måder. *Pilatus* sagde dem til Jesus, som jøderne havde overgivet til ham for at få ham korsfæstet, men han ventede ikke på Jesu svar, for han gik ud fra, at det kunne ingen svare på. Spørgsmålet interesserede ham ikke.

Andre siger de få ord med et suk. De oplever tilværelsen som meningsløs, og der er ulykkeligvis ingen, der kan sige, hvad der er sandhed.

Andre igen siger dem med en indre energi. Det gælder især videnskabsmænd af en speciel type som professor *Niels Bohr*. Det er, som om de siger: »Vi må finde sandheden!«

Alt filosofisk arbejde drejer sig dybest set om sandheden. Jeg, der ikke er filosofisk orienteret og kun kan udtrykke mig som en amatør, har det indtryk, at filosofien ikke har bragt menneskene nærmere sandheden, end *Sokrates* og *Platon* gjorde. Det inderste i spørgsmålet om sandheden er, om der findes en Gud, og om vi kan lære Ham at kende.

Spørgsmålet, som *Pilatus* henkastede til Jesus, er i virkeligheden forkert. Sandheden er ikke upersonlig. Den er ikke et *hvad*, men et *hvem*. Den er ikke en sammenfattende begrebsmæssig forklaring om tilværelsen, om liv og død, om historien og universet, om det forståelige og det uforståelige. Den er ikke menneskeheden samlede erfaring, ej heller, som *Piet Hein* vist nok var tilbøjelig til at mene, enheden af videnskab, kunst og fantasi – den er ikke et *noget*, som menneskene kan betragte, bedømme, analysere og så til sidst

nikke bekræftende til.

Sandheden om Sandheden er, at den ligger udenfor menneskenes rækkevidde. Og sandheden om menneskene er, at de slet ikke higer efter Sandheden, end sige elsker den, men er fjender af den. Det afslørede tydeligt, da Han, der er Sandheden, åbenbarede sig – Ham korsfæstede de!

Det afgørende øjeblik i Sandhedens »historie« er knyttet til en af Jesu sidste aftener inden *Getsemane* og *Golgata*. Han vidste, at hans time var kommet til at gå bort fra denne verden til Faderen, og han havde nu kun en lille flok af svage mænd om sig. Til en af disse, apostelen *Tomas*, sagde han: »Jeg er Vejen og Sandheden og Livet« (Johs. 14,6).

Disse mægtige ord lyder fra et menneske, *Jesus af Nazaret*, *Marias* søn. Han er *Guds søn* og altså *Gud*. Derfor skal vi fornemmelig læse hans ord således: »JEG ER Vejen og Sandheden og Livet!« og i de to første ord fornemme det guddommelige navn, som første gang lød til Moses ved den brændende tornebusk (2. Mos. 3,14).

Det er et overvældende ord at lytte til, i al sin enkelhed og korthed udtømmeligt. Aldrig bliver vi færdige med det. Aldrig har vi forstået det sådan, at nu kan vi det – nu har det ikke mere at sige os.

Sandheden er guddommelig og kommer til os i menneskeord. Vi må tage vore sko af, thi vi er på hellig grund. Vi kan ikke »studere« Sandheden, som vi studerer ethvert andet interessant emne.

Det er umuligt at »tilegne sig« Sandheden og forblive den samme. Vi »ejer« kun Sandheden i samme grad, som vi gør den. Men at gøre Sandheden er at gå en anden vej end sin egen og følge højere tanker end sine egne. Det er at følge Ham, der er Vejen og Sandheden og Livet.

»Sandheden er ilde hørt!« siger ordspøget, og det er sandt – sandere end de, der citerer det, måske selv ved. Han, der

er Sandheden, fik at vide, at hans tale var hård og ikke til at høre på (Johs. 6,60). Han blev vraget. Det er Sandhedens »skæbne« i Løgnens verden. Lad os ikke være for sikre på, at Sandheden ikke også hos os er ilde hørt – lad os i det hele taget ikke være for sikre på, at der intet er, vi hellere vil, end Sandheden.

Ingen, der mødes af Sandheden, undgår kamp. På Sandhedens vej møder trængsel os. Men Sandheden gør fri af bitterhed, vrede og forsagthed. Den skænker en uforklarlig glæde undervejs. Det går fra lys til lys indtil højlys dag (Ordspr. 4,18).

Sandheden bringer kun vinding, ofte skjult i tab. Den sejrer altid, ofte via korset. Den er den største af alle gaver, thi Han, der er Sandheden, er Guds uudsigelige gave.

De følgende artikler er små lysglimt over Sandheden – eller rettere: fra Sandheden.

Artiklerne er korte. Men alligevel er det nok bedst at nøjes med at læse en pr. dag.

Må Herrens velsignelse hvile over enhver læser, og må vor kærlighed til Sandheden få os til at bede om endnu mere kærlighed til den, d.v.s. til HAM!

Kom, Sandheds Ånd! og vidne giv,
at Jesus Kristus er vort liv,
og at Du ej af andet ved
end Ham vor sjæl til salighed!

Kom, Lysets Ånd! og led os så,
at vi på klarheds veje gå,
men aldrig dog fra troens grund
et hårsbred vige nogen stund!

Gud Faders Ånd! kom til os ned
med Himlens ild: Guds kærlighed!
Læg på vor tunge nådens røst
med Livets ord til evig trøst!

Kærlighed til Sandheden

Da *Saul fra Tarsus* vandrede omkring i Jerusalem, var han anset for en mand, der elskede sandheden og var mere nidkær for den end alle andre. Ingen kunne gribe ham i nogen løgn, og hvad han lovede, det holdt han. Han var uangribelig.

Efter lovretfærdighedens krav var han

ulastelig. Hvis nogen kunne bedyre, at han elskede sandheden og ikke ville andet end den, så var det ham.

Man kan altså være sanddru – og dog uendeligt langt fra Sandheden! Man kan kæmpe for sandheden og være Sandhedens argeste fjende!

Tage imod

Lad os i dette lys være tilbageholdende med at bedyre, at vi vil jo intet andet og intet hellere end Sandheden.

Denne påstand har hindret mangfoldige Guds børn i at komme videre frem ad

Vejen og Sandheden og Livet. Vi må ikke glemme, at der i vort kød bor en modvilje imod Sandheden, en frygt for dens konsekvenser, et hemmeligt forbehold imod Ham, der er Sandheden – en ulyst til at høre, hvad der i enhver sag er hans vilje – og det, skønt vi fortsat kalder Ham Herre og Kristus.

Da Saul ved Guds nåde lærte Ham, der er Sandheden, at kende, talte han om at *tage imod kærlighed til Sandheden* (2. Tess. 2,10), ord, der formentlig udspringer af hans egen erfaring. Han havde jo været overbevist om, at han som jøde og tilmed skriftklog farisæer kendte Sandheden i Guds ord (Det gamle Testamente), og at han elskede den højere end alt andet, indtil Sandheden selv, vor Herre Jesus, åbenbarede sig for ham og afslørede, at han hverken kendte Sandheden eller elskede den, men levede i Løgnet og var nidkær for den!

Hvilken omvæltning af Saul fra Tarsus og alle hans meninger!

Han havde ingen kærlighed til Sandheden, men måtte tage imod den, hvis han ville have den! Hvor ydmygende.

Saul fra Tarsus var ikke af Sandheden, thi den er ovenfra, men han var nedefra. Saul var ikke af Ham, der er Sandheden (Johs. 14,6), men var født af kødet, kød. Og han lærte som kun få andre det, at i mig, d.v.s. i mit kød, bor intet godt, altså ingen kærlighed til sandheden.

Men udenfor Damaskus blev han født ovenfra, født af Gud, og fra da af var han af Sandheden, som kun få andre har været det. Han undveg ikke en eneste af Sandhedens konsekvenser på sin vandring frem ad Vejen imod målet.

Han tog imod kærlighed til Sandheden – og blev ved med livet igennem at tage imod denne kærlighed. Udenfor Damaskus lærte han straks, at Sandheden ikke er en udtømmende forklaring om hele tilværelsen, men en person. At elske Sandhe-

den er at elske Ham, som han indtil da havde forfulgt. Saul faldt til jorden, da han mødte Sandheden, han kunne ikke holde sig oprejst.

Ligesom ingen kan møde vor Herre Jesus på lige fod med ham, kan ingen møde Sandheden som dens jævnbyrdige. Vi udgør ikke to samtalepartnere, der hver kommer med sit bidrag.

Han, der er Sandheden, får os til at falde på knæ. Således (kun således) får vi »forbindelse med« Sandheden.

Før Saul fra Tarsus lærte Sandheden at kende, havde mange syndere og toldere gjort det. Dem havde Saul foragtet. De var i hans øjne ikke sanddru mennesker.

Var de længere borte fra Sandheden end han? Nej, Jesus kom ikke for at kalde retfærdige som Saul fra Tarsus, men syndere som dem. Sandheden var dem nærmere i den forstand, at Han, der er Sandheden, op søgte og fandt dem – og kun som en undtagelse fra den sandhed, at Sandheden ikke op søger de retfærdige og kloge, fandt Saul.

Der blev sandelig vendt op og ned på alt, hvad Saul havde stået for i den sikre overbevisning, at han var Guds og Sandhedens tjener.

Jesus sagde engang til nogle »sandhedssøgere«: »Mig tror I ikke, *fordi* jeg siger sandheden« (Johs. 8,45) – forfærdelige ord, thi han sagde ikke, som vi venter: »Mig tror I ikke, *skønt* jeg siger sandheden!«

Disse forfærdelige ord viser, at Sandheden ikke baner sig vej ved smigrende ord. Sandheden sejrer naturligvis ikke ved hjælp af usandheder. Den er skarpere end noget tveægget sværd og kan derfor sære, ja, ihjelslå – men også gøre levende.

Han, der er Sandheden, bringer den endnu nærmere ind på livet af dem med sine ord i det næste vers: »Hvem af jer kan overbevise mig om nogen synd? Når jeg siger sandhed, hvorfor tror I mig da

ikke?«

Med disse ord viser Herren, at synd skiller enhver fra Sandheden. Hvis Jesus havde begået nogen synd, var Sandheden gået tabt for ham. Sandheden er altså ikke i første række et spørgsmål om indsigt, men om renhed. Den højt begavede er ikke Sandheden nærmere end den enfoldige.

Renhed

Der er imidlertid intet menneske, der kan sige: »Jeg rensed mit hjerte for synd, og jeg er ren for synd« (Ordspr. 20,9).

Men Han, der ikke kendte til urenhed og synd, blev gjort til en forbandelse for al vor urenhed og synd, og Hans rene blod renser os fra al synd.

Han, der er Sandheden, ofrede sig selv, for at vi skulle lære Sandheden at kende. Vi kan aldrig møde Sandheden i en selvsikker eller overlegen position, som var den en genstand, vi kunne analysere, vurdere og derefter tage stilling til. Men har vi rene hjerter, d.v.s. hjerter, der er rensede i Jesu blod, da er vi salige, thi de rene af hjertet skal skue Gud og således »skue« Sandheden.

Sagt på en anden måde: Uden Guds guddommelige kærlighed, der overgår al erkendelse, ville vi for evigt forblive uden noget kendskab til Sandheden. Det er ikke os, der har søgt den, men den (Han), der har søgt os og stadig søger os.

Kærligheden og Sandheden går hånd i hånd. Gud er kærlighed. Han åbenbarede sig i sin Søn, den elskede, der sagde: »Jeg er Sandheden!« Han har i sin kærlighed rensed vore hjerter og gjort dem hvide som sne, for at vi kan tage imod kærlighed til Sandheden.

Lad os gøre det – og lad os blive ved med at gøre det – thi Han har altid mere at åbenbare os af Sandheden.

Summen af Dit ord er Sandhed

Det står i salme 119,160 og siger os, at vi må lægge alle Guds ord sammen, så vi får summen af dem, thi den er sandhed. Lægger vi alle Guds love, alle hans forjættelser, alle formaninger, alle lovprisninger og alt andet, der står skrevet, sammen, da har vi summen, og den er vor Herre Jesus, der er Ordet, og som sagde: »Jeg er Sandheden!«

Hvis vi læser et af Bibelens skrifter løsrevet fra Ham, misforstår vi det. Det gælder f.eks. Guds lov. Den er i sig selv god og hellig, men den er ikke Sandheden. Det viser sig bl.a. i, at den gør ikke fri,

men det gør Sandheden (Johs. 8,32).

Løsrevet fra vor Frelser og Herre bliver Skriftens ord lovisk – krævende, men ikke befriende, ikke forløsende, ikke genoprettende, ikke frelsende.

Bibeltroskab

Jeg har fra min ungdom været »bibeltro« og har ikke haft større problemer med Guds ords pålidelighed. Men jeg har haft store problemer med at være Ordets gører, altså med i praksis at være bibeltro.

I al den tid, da jeg var under loven, kæmpede jeg en forgæves kamp imod

synden og følte mig trods min bibeltroskab alt andet end bibeltro. Først da Gud i sin nåde førte mig ud af bogstavens herredømme, ind under nådens, d.v.s. Kristi herredømme, mistede synden, der altid får en anledning ved Guds bud, sit herredømme (hvilket ikke er ensbetydende med, at jeg er syndfri).

Begrebet »bibeltroskab« fik da en anden betydning – man kan næsten sige en omvendt betydning, idet eftertrykket blev lagt på Bibelens troskab imod mig, forstået som Jesu troskab, Han, der er summen af Guds ord.

Jeg forstod da, hvad der kun forstås sandt, når det siges i Sandhedens Ånd: »Jeg tror ikke på Bibelen, men på Ham, Bibelen vidner om!« Hvis det siges for at rejse tvivl om Guds ords pålidelighed, er det ikke sandt, thi Han, som vi tror på, siger: »Skriften kan ikke rokkes« (Johs. 10,35).

Sandheden

Sandhed må altid være knyttet til Ham, der er Sandheden, altså til Hans væsen og Ånd. Det gælder ikke blot, når det drejer sig om at *forstå* Sandheden, men også, når det drejer sig om at *meddele* den til andre.

Betragter vi, hvorledes apostelen Paulus meddelte Sandheden til andre mennesker, lægger vi mærke til, at han gjorde det ikke for at få ret, men for at hjælpe dem. Han gik så vidt, at han gerne ville bringe ofre, ja selv blive ofret, hvis det kunne gavne dem (2. Kor. 12,15).

Som Saul fra Tarsus havde han været nidkær for bogstaven, men som apostelen Paulus var han nidkær for summen af Guds ord: vor Herre Jesus Kristus, og det kan man kun være, hvis nidkærheden ikke er kødelig, men åndelig i samme Ånd som Jesu nidkærhed.

Vi kan prøve vor »bibeltroskab« ved at prøve vort forhold til andre mennesker. Hvordan taler vi om dem? Er det i Jesu Ånd, eller er det i selvishedens og rethaveriets ånd? Alt, hvad der ikke siges i Jesu Ånd, er ikke sandt, thi Ånden er Sandheden (1. Johs. 5,6)

Alt, hvad der ikke er kærligt, er heller ikke sandt – i Guds øjne!

Menighedens historie er i en sorgelig grad karakteriseret af alle de skriftord, modstridende parter har slynget i hovedet på hinanden. Begge parter har henvist til Bibelen og påstået, at de var tro imod den.

Ak, hvor er Sandheden skjult! Den er en hemmelighed – Guds hemmelighed, thi den er Kristus (Kol. 2,2). Sandheden (Han) omfatter alt i livet og vil inddrage alt under sit lys og sit herredømme. Det udtrykker Han, idet Han siger, at Han er *Vejen og Livet*.

Vejen

Jesus er Vejen – den eneste. Alle andre veje er afveje, blindveje, ulykkesveje.

Kommer vi ind på vore egne veje, kommer vi bort fra Vejen og Sandheden.

Vejen er trang. Der er ikke plads til nogen anden ånd end Sandhedens Ånd, Jesu Ånd. Tidsånden er udelukket fra Vejen.

Tidsånden vil gerne hjælpe enhver videre fremad, men lader vi os hjælpe af den, kommer vi bort fra Vejen og Sandheden og Livet.

Vi taler usandt om en anden, når vi fortæller andre »sandheden og Ham« i ti-

dens overfladiske ånd – og vi taler usandt om Kristus, når det sker i tidens populariserende, joviale og fornøjelige ånd.

Vi må blive i Ham, da bliver vi på Vejen, i Sandheden og i Livet, og da taler vi ikke for vindings, selvhævdelses eller selvretfærdiggørelsens skyld, men »ud af et rent sind, ja ud af Gud, i Kristus Jesus for Guds åsyn« (2. Kor. 2,17).

Sådan taler man sandt. Sandheden kan man ikke være tro i selvished, kun i kærlighed, ikke i tidsånden, kun i Helligånden.

Livet

Sandheden og Livet er uadskillelige ligesom Sandheden og Vejen. Livet betyder det liv, som døden ingen magt har over. Sådan er Sandheden. Intet har magten over den (Ham).

Det liv, som døden ingen magt har over, har kraft – ja *er* kraft. Det har kraft til at skabe liv ud af døde. Det har kraft til at forny livet og genoprette det.

Bibelord kan være *rigtige* – men som rigtige har de ingen kraft. Det har de kun som *sande* – og sande er de kun, når de er *levende* som Livet – og det er de kun, når han, der forkynder dem, selv er levende i Ham, der er Livet, så han taler ud af ham for Guds åsyn.

Han, der er Livet, vil inddrage alt under sit herredømme, så det får del i Livet, det evige og uovervindelige. Han vil inddrage dreng og pige, mand og kvinde, hjem og arbejdsplads, samvær og ensomhed, glæde og sorg, sundhed og svaghed, alt under sig, så at alt bliver beåndet af Livet og bærer Livets uovervindelige, glade og frie præg, og så at alt bliver sandt i gennemsigtighed for Sandhedens Ånd.

JEG ER

Det er Vejens og Sandhedens og Livets navn. Sandheden og Vejen og Livet er Gud i Kristus Jesus.

Ham kan vi selvfølgelig ikke neddrage til vore veje, vore planer og vore mål. Så lad os holde op med det!

Han har selvfølgelig ikke brug for vor opfindsomhed og gode ideer. Så lad os vende dem ryggen!

Vi kan ikke sige, at vi »har brug« for Ham. Det er utilstedelig tale. Vi kan slet ikke sige, at Han har brug for os! Men Han elsker os. Det er summen af Bibelens ord. Og fordi Han elskede os først, elsker vi Ham. Kun sådan kender vi Sandheden.

Kærlighed er på en gang det frieste og frivilligste af alt og samtidig den fuldkomne hengivelse og afhængighed.

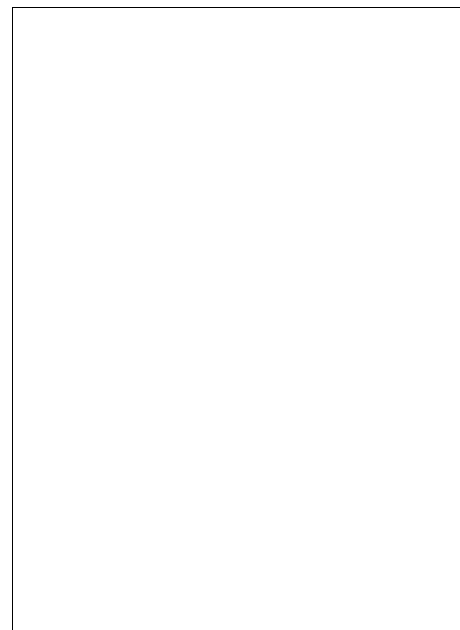
I samme grad, som vi hengiver os til Ham og følger Ham, kender vi Ham og dermed Sandheden. Men følger vi mere eller mindre de veje, tidsånden fremhæver, da viger vi mere eller mindre bort fra

Sandheden og kender den kun som kundskab, ikke som Livet.

Og bedrøver vi Hans Ånd, Sandhedens Ånd, da håber jeg, vi selv bliver bedrøvede og ikke forsvarer vor handling, thi hvis vi kan bedrøve Ham, der elskede os sådan, at Han gav sin Søn, den elskede, hen i døden på et kors og lagde straffen for vor ulydighed på Ham, uden selv at bedrøves, da kender vi med al vor bibelkundskab og bibeltroskab Ham såre lidt.

Paulus går så vidt, at han »påstår«, at jeg intet er, selvom jeg havde så fænomonal en bibelkundskab, at jeg kendte alle hemmeligheder og sad inde med en udtømmende kundskab, men ikke havde kærlighed (1. Kor. 13,2).

Sandheden om Sandheden er, som før sagt, at kun kærligheden kender den, thi Sandheden er summen af Guds ord, og denne sum er Han, der opsummerer alt, hvad der står skrevet, i sig – og Han er kærlighed – og hvem kender kærligheden uden den, der selv elsker af hele sit hjerte og ikke viger fra den elskede et øjeblik. Nu kan enhver af os i stilhed overveje, hvor inderligt han kender Sandheden, og hvis det afsløres, at hans kendskab er såre begrænset, da bede ham af ganske hjerte om at måtte modtage en fornyelse af kærligheden til Sandheden, d.v.s. til Ham, der er Sandheden, så han i en fornyet kærlighed ikke bedrager sig selv med at mene, at hans bibelkundskab er kendskab til Sandheden, men begynder at *gøre* Sandheden (Johs. 3,21), thi det er det sande kendskab til Ham, der er Sandheden. Og husk, at kærligheden ikke er det samme som en mægtig følelsesstrøm i hjertet og ikke giver sig udslag i en mængde kærlighedsserklæringer, men er efterfølgelse, thi den, man elsker, vil man følge, hvor han end går hen.

Den Sande

Vor Herre Jesus sagde: »Jeg er ... *Sandheden*...« I overensstemmelse hermed kalder apostelen Johannes Herren for *Den Sande* (1. Johs. 5,20). Sandheden, Den Sande, altså Den eneste, Den absolutte, Sandheden i hele dens »omfang«, Sandheden, der ikke skal suppleres eller tydeliggøres eller hjælpes af andre sandheder.

Sandheden, som den var og er og forbliver – Sandheden fra før skabningen og tiden blev til-Sandheden i dens evige og ubetingede fuldkommenhed – Sandheden, som kom til os i Den Sande, Den eneste Sande, Jesus af Nazaret, Marias søn, Guds søn, den enbårne, den elskede, og som i ham fik en historie, ja en udvikling fra hans barndom, gennem hans ungdom, indtil den åbenbares i sin fuldkommenhed på korset – en historie i et menneske, skønt Sandheden er evig og evigt den samme i guddommelig fuldkommenhed.

Sandheden er i Den Sande den *prøvede* Sandhed, der har stået prøve i alt og har sejret over alt.

Sandheden er i Den Sande ikke blot forstået til fulde, men *gjort* dag efter dag, indtil Han sagde: »Det er *fuldbragt!*«

Sandheden er i Den Sande den fuldkomne indsigt og den fuldkomne gerning, således at indsigten og forståelsen er omset i gerning. Sandheden er i Den Sande den fuldkomne og fuldendte *lydighed* indtil døden på et kors.

Vi og Den Sande

Intet menneske når frem til Sandheden, Den Sande, gennem en gradvis tilnærmelse. Afstanden imellem enhver af os og Ham er så stor, at ingen af os kan bygge bro over den. Dette har vi svært ved at erkende, men Den Sande lægger ikke skjul på det. Han siger: »Hvad der er født af kødet, er kød!« Den »sandhed« der er født af kødet, forbliver kød. Den når aldrig op til Ham.

Den gavner slet intet – jo, muligvis i en relativ sammenhæng, men ikke i Guds rige, hvor kun Sandheden gavner, Sandheden i dens absolutthed – Sandheden *ovenfra* (i modsætning til sandheden fra os, sandheden nedenfra).

Der er i menneskehedsens historie gjort mange forsøg på at få forbindelse med sandheden.

Det mest almindelige forsøg er gennem *studium* at finde frem til den. Men det er forgæves. End ikke et teologisk studium fører frem til Ham.

Et andet forsøg er gennem *mystik* og selvfordybelse af nå frem til Sandheden. Forgæves – men selvbedraget ligger nær.

Den katolske kirke peger på »*sakra-*

menterne« og lover, at her er vejen til sandheden og saligheden. Det passer ikke.

Mange har søgt ad lovgerningernes vej at kende Sandheden (tænk blot på Saul fra Tarsus), men forgæves.

I dag lægges der i mange menigheder vægt på ad *følelsernes* vej at nå Sandheden. Derfor forsøger man at skabe den rette stemning: sødladen baggrundsmusik, rock for de unge, dans, drama, lyseffekter, m.v. – men Sandheden lader sig ikke lokke hid af sligt. Selvbedraget ligger også her nær.

Der må *gives* os forstand til at kende Den Sande, ellers forbliver vi, trods al vor læsning og meditation, al vor fromhed og følelsesrus, uden kendskab til Ham.

Herom sagde Jesus til de jøder, der var kommet til tro på Ham (og altså også til de Kristne, der er kommet til tro på Ham): »Hvis I bliver i mit ord, er I sandelig mine disciple, og I skal *forstå Sandheden* (mig), og Sandheden (jeg) skal gøre jer fri« (Johs. 8,31-32).

Jesus kalder hele Skriften for *sit* ord. Paulus kalder Skriften for *Kristi* ord (Rom. 10,17). Og som Jesu Kristi ord er hele Skriften *evangelium* og dermed Guds kraft til frigørelse fra synden.

Bliver vi i ordet om Kristus og det som korsfæstet, da bliver vi ikke i vore egne ord og de tanker, de er udtryk for. Da åbner Gud, den eneste sande Gud, sit ords herlighed for vore hjerter og fylder os med Helligånd, *Sandhedens* Ånd (1. Johs. 5,6).

Ikke blot det. Da *beder Den Sande for os*. Vi lytter til Hans forbøn i hans ypperstepræstelige bøn, hvor han siger til Faderen: »Hellige dem ved Sandheden! Dit ord er Sandhed« (Johs. 17,17). »Dit ord« er også her »mit ord«, Kristi ord, ordet om Kristus og det som korsfæstet. Ingen bliver i det uden at erfare dets helligende kraft, d.v.s. kraft til at tilhøre Gud og ingen anden.

Jesus siger videre: »Og Jeg helliger mig selv for dem, for at også de må være helligede ved Sandheden« (vers 19). Ingen af os kan hellige sig. Men Han helligede sig for os, idet han som vor ypperstepræst bragte sig selv som det sande, fuldgyldige offer for vor synd. Han helligede sig for os som Guds lam.

Således er også vi (endogså vi) helligede *ved Sandheden*. Vi har fået forstand til at kende Den Sande. Det er ikke sket ved en videreudvikling af vore tanker, men ved at Han har åbnet vore øren til at høre Kristi ord, og givet os Ånd til at blive i det, så vi nu er i *Den Sande*, i Guds søn, Jesus Kristus. Han er den sande Gud

og det evige liv (1. Johs. 5,20).

Ingen forstår Sandheden på afstand af Ham, der er Sandheden. Ingen kender Livet på afstand af Ham, der er Livet. Kun i eenhed med Ham, der er Sandheden og Livet, er vi i Sandheden og Livet.

Kristi ord, Guds evangelium er det udtømmelige glædesbud, at denne enhed har Kristus bragt i stand i sin død og opstandelse for os. Bliv derfor i Ham! Bliv i Ånden! Da ikke blot kender vi Sandheden, vi gør den!

Misforstå det ikke!

Det, jeg foran har skrevet, kan misforstås, ganske som mange misforstår ordet om at blive i Kristus og kalder det mystik. De eftersporer enheden med Den Sande, Guds Søn, i deres hjerter og gør den afhængig af hjertets følelsesmæssige tilstand. Enheden med Ham er imidlertid så guddommelig en sandhed og gave, at den kun fattes, modtages, forbliver og erfares i *tro*.

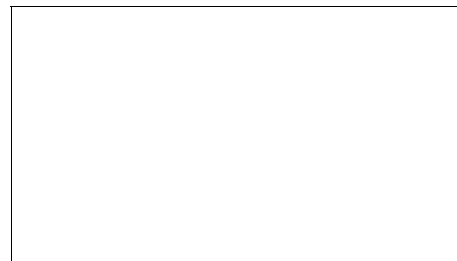
Og troen har ikke sine rødder i vort indre, men i Guds ord. Troen kommer af det, der høres; og det, der høres, kommer af Kristi ord (Rom. 10,17).

»Bliv i mit ord,« sagde Jesus. Nogle eksempler:

Hvis du er fortvivlet over dig selv, hvad da? Herren siger: »Heller ikke jeg fordømmer dig! Din synd er sonet. Jeg kommer aldrig dine misgerninger i hul!« Hvad tror du på? Dit hjertes fortvivlelse, satans anklager, dine selvbefrejdelser – eller på »mit ord«? Og hvad bliver du i? Din ruelse over dig selv, dit mismod, fordommelserne og anklagerne eller »mit ord«?

Du er blevet skuffet og føler, dit arbejde ikke fører til noget. Hvad tror du da? Dine egne tanker eller Kristi ord gennem Paulus: »Alle ting samvirker til gode for dem, der elsker Gud, dem, der efter Hans beslutning er kaldede« (Rom. 8,28), og hvad bliver du i?

Troen hviler ikke i noget synligt og følbart, men i, hvad Kristus siger. Den er overbevisning om Ting, man ikke ser (Hebr. 11,1), derunder enheden med Ham, den eneste sande Gud og Ham, som Han sendte: Kristus Jesus.

Sandheden og den »sande« lære

Sandheden er ikke en lære, men en person, vor Herre og Frelser, Jesus Kristus.

Om Ham står der, at han *lærte* (f.eks. i deres synagoger). Lytter vi til Ham, opdager vi hurtigt, at »aldrig har noget menneske talt som han« (Johs. 7,45). Han underviser på en ganske anden måde end alle andre.

Bjergprædikenen er hans lære (Matt. 5,2) Hans lignelser er hans lære (Mark. 4,2). Alt, hvad han sagde i hele jødeland, var dybest set hans lære (Luk. 23,5). Den var dels en åbenbaring af Ham selv (især i Johannes-evangeliet), dels en åbenbaring af Himmerigets hemmeligheder (Matt. 13,11) og det, der har været skjult fra verdens grundlæggelse (Matt. 13,35).

Det var med andre ord en lære, intet menneske havde forudsætninger for at forstå af sig selv. Alle kunne mærke, at han ikke lærte som deres skriftkloge, men som en, der har myndighed (Matt. 7,29). Men kun få hørte, hvad han sagde, så de kunne tage imod det. Flertallet hørte ikke, men blev slået af forundring. Gang på gang betonedede Herren derfor: »Om nogen har øren at høre med, han høre.«

Men skønt ingen nogensinde har lært menneskene, som Han lærte dem, kunne hans lære ikke frelse en eneste.

Han var Ordet, Guds ord, der har skabt alt. Han er Ordet, som blev kød, d.v.s. fik et legeme – og med dette legeme gjorde Han Guds vilje dag efter dag. Han blev fristet i alt, men gjorde ikke synd, end ikke en eneste gang, hverken med sin tunge, sit øje, sin hånd og fod gjorde han synd.

Således er Han den absolutte modsætning til alle andre lærere. Ikke underligt, at man fornemmede forskellen imellem Ham og de andre, thi Han lærte med en myndighed uden lige, fordi der ikke var den ringeste uoverensstemmelse imellem hans liv og hans lære.

Hertil kom, at han gjorde mange tegn og undere, der yderligere belyste både Ham og Hans lære.

Ham forkastede, vragede og korsfæstede de. Og han brugte ikke sin undergående magt til at frelse sig selv, men gav sig hen i døden på et kors for dem alle og bar på sit syndfri legeme alle deres og vore synder op på dette kors og lod Guds vrede og straf over dem falde på sig. Kun således kunne Han frelse dem.

De begravede ham (og hans lære), men Gud opvakte ham (og hans lære) på den tredje dag – alt dette til vor retfærdiggørelse (Rom. 4, 23-25).

Han sagde selv: »Jeg er Opstandelsen og Livet« (Johs. 25). Det er han sandelig –

men glem ikke, at netop *han* er Livet!

Det glemte apostlene aldrig. De forkyndte ikke en lære, men de forkyndte *Ham* (Kol. 1,28), og dermed forkyndte de *Guds ord* (Kol. 1,25), som er *Kristi ord* (eller ordet om Kristus) (Rom. 10,17).

De vidste, at menneskene ikke havde fået større evner til at høre Sandheden, end de havde, da Jesus selv gik omkring og »lærte«. De vidste også, at Jesu lære var *forkyndelse*, og at hans forkyndelse var *åbenbaring*.

Følgelig bad de om »de rette ord«, hver gang de trådte frem med evangeliet om Kristus Jesus, thi med deres egne ord kunne de ikke »åbenbare *Kristi hemmelighed*« (Kol. 4,3-4). Som Ordets tjenere var de helt afhængige af Ham, de skulle forkynde og *åbenbare*. Det kan man aldrig lære, så »nu kan jeg det«. Man forbliver afhængig af Kristi Ånd, Sandhedens Ånd, at Han vil give de til hver anledning rette ord.

Som ung mand fik jeg engang åbnet mine øjne for en fadæce, jeg nødigt selv ville hænge fast. Jeg skulle tolke en engelsk-talende prædikant ved et møde, og blev næsten stum, da han efter sin prædiken sagde til mig på engelsk: »Du forstår, jeg kan jo dette her – det gælder bare om at få kraft i ordene!«

Han havde som så mange andre været på et »bibeltro« seminarium eller en bibelskole for prædikanter og altså »lært den rette lære« – og den kunne han nu – og rejste med den verden rundt – og satte kraft i ordene!

Ikke underligt, at det hele var åndløst – farligt for mennesker at lytte til, fordi »læren« var trukket ned til, hvad man forstår ved en »lære« – det er noget, som mennesker forstår, blot det er tilstrækkelig tydeligt og fremføres med »kraft«.

Siden har jeg desværre mødt adskilligt af denne skuffe.

Var det *da forkert*, hvad han sagde? Nej, det var formentlig, hvad mange anser for den *rette* lære.

Men det *rette* og *rigtige* er ikke det samme som det *sande*! Bemærk i denne sammenhæng, at Det nye Testamente aldrig (så vidt jeg husker) taler om den *sande* lære! Det skyldes, at Han, der er Sandheden, aldrig kan udtrykkes eller formuleres i en lære. Dertil er Han alt, alt for herlig og rig, alt for guddommeligt og overvældende. Derimod taler Skriften gentagne gange om den *sunde* lære (1. Tim. 1,10 og 2. Tim. 4,3 samt Titus 1,9 og 2,1), d.v.s. den lære, som styrker og nærer og bevarer troen på HAM, der er SANDHEDEN og LIVET.

Hvor rigtig en forkyndelse end tager sig ud, er den kun *sand*, når den er *liv*, thi Sandheden og Livet er uadskillelige, og liv er den kun i samme grad, som Han, der er Livet, åbenbares igennem den.

Derfor løsrev apostlene aldrig de forskellige sandheder fra Ham, thi hverken læren om retfærdiggørelse ved tro eller nogen anden lære er i sig selv sand – det er den kun *i HAM*.

I Ham har vi syndernes forladelse – *i Ham* blev vi besejlede med Helligånden – *i Ham* udvalgte Gud os til at være hellige og uden dadel for hans åsyn – *i Ham* har Gud velsignet os med al den himmelske verdens åndelige velsignelse (Efes. 1) – Gud skyldes det, at I er *i Kristus Jesus*, som er bleven os visdom fra Gud, både retfærdighed, helliggørelse og forløsning (1. Kor. 1) – de hellige *i Kristus Jesus* (Fil. 1,1) – de troende brødre *i Kristus* (Kol. 1,2) – der findes end ikke eet ord, der forstås *sandt*, hvis det er løsrevet fra HAM og er blevet en »sandhed« i sig selv.

Læren

Der siges en del om læren, og den karakteriseres på forskellig måde i Det nye Testamente. Den sammenfattende karakteristik er *Kristi lære* (2. Johs. 9) eller *Herrens lære* (Ap. G.13,12).

Den kaldes også en *ny lære* (Mark 1,27) – og det hører den aldrig op med at være, end ikke for dem, der kender den bedst!

Og det præger just apostlenes åbenbaring af den. De bruger ikke mange ord. Hvilken modsætning til de omstændelige »forklaringer«, som udgives for at lære os den rette lære! De er heller ikke systematiske. Man finder intet læresystem i Det nye Testamente.

Læren er Ånd og er Liv – og kan aldrig indkapsles i noget menneskes forsøg på at sammenfatte den i den absolut rigtige, sande, sunde og alt sigende lære.

Søren Kierkegaard hævdede, at hvis *Luther* trådte frem i dag, ville han sige det modsatte af, hvad han sagde i sin tid! Det er måske en overdrivelse, men når mennesker er slumret ind i den falske sikkerhed i den rigtige lære om retfærdiggørelse ved troen alene, kan *Jakob* jo stå frem og sige, at »I ser, at et menneske retfærdiggøres af gerninger og ikke af tro alene« (Jak. 2,28).

Sådan er Bibelen, Guds ord, Kristi ord!

Enhver lære er i bedste fald kun en side af Sandheden. Gøres den til hele Sandheden, kan det være, at Sandheden selv rejser sig og får den til at skamme sig.

Læren er givet os med det ene formål:

at styrke os i troen på Ham, der er Vejen og Sandheden og Livet, så vi følger i Hans spor.

Den er ikke givet os, for at vi skal blive klogere, men for at vi skal *kende* Ham, den eneste sande Gud, og Den, som Han

sendte: Jesus Kristus.

Oplæring i Sandheden

Den nye pagt indeholder det vidunderlige løfte, at Herren vil give sine love i vort sind og indskrive dem på vore hjerter. Ingen skal lære sin landsmand og sige: »Kend Herren!« thi vi skal alle kende Ham fra den mindste til den største.

Det skyldes, at Guds Ånd tager bolig i enhver, der er født ovenfra. Vi har ikke nødig, at nogen skal lære os, men hvad Hans salvelse lærer os om alt, er også sandt og ikke løgn – lad os derfor *blive i det*, som den har lært os – ja, lad os *blive i Ham* (1. Johs. 2,27 flg.).

De skriftkloge blev oplært i rabbinernes skoler, *Saul fra Tarsus* i *Gamaliels*, men Herren sendte ikke sine disciple til nogen oplæring eller uddannelse af den art. Han alene var deres lærer. Det altafgørende i denne undervisning var, at de fulgte Ham.

Det er også tilfældet i dag. Derfor sagde Herren: »Bliv i mig!« og Johannes citerede det som det altafgørende.

Følger vi Ham, udskilles vi fra verdens visdom og lærer Hans at kende. Den er dårskab i verdens øjne, thi den leder os ad helt andre veje end dem, der stemmer med tidsånden og verdens tanker.

»Min lære er ikke min, men Hans, som sendte mig,« sagde Jesus – og føjede disse væsentlige ord til: »Hvis nogen vil *gøre* Hans vilje, som sendte mig, skal han erfare, om min lære er fra Gud, eller jeg taler af mit eget« (Johs. 7,16-17). Lydigheden er vejen til forståelse – og lydighed er at følge Herren Jesus.

At følge Herren, at gøre Guds vilje er det samme som at *gøre Sandheden* (Johs. 3,21) – den bedste måde at lære den på.

I menighederne findes der adskillige, der kender og elsker Sandheden bedre end de, der er uddannet til at forkynde den. Det er en sørgelig kendsgerning, som volder mange problemer.

I menighederne er det (som regel?) ikke lederne, der kender og gør Sandheden mest uforbeholdent, men de prøvede Guds børn, der har holdt sig nær til Herren. Det volder også mange problemer.

Ikke mange blive lærere!

Jeg bliver undertiden spurgt: »Er du direkte imod et teologisk studium eller en Bibelskole?«

Et teologisk studium

Hvad forstås hermed? Professor *Karl Barth* sagde, at *bøn* er det vigtigste i den

teologiske uddannelse.

Hvis det er tilfældet, forsvinder mange af mine betænkeligheder – men hvor er bøn det vigtigste?

Karl Barth talte også om *jernflid*. Han havde så stor respekt for teologien (læren om Gud), at han på det stærkeste advarede imod ladhed, som han anså for grundsynden. Teologi kræver ifølge ham alt af studenten.

Professor *Hugo Odeberg* i *Lund* gik ud fra som en selvfølge, at enhver, der studerer teologi, hurtigt behersker græsk, hebraisk og latin, hvortil kommer hovedsprogene engelsk, tysk og fransk.

Når kravene er så store, at alt andet må sættes på andenpladsen, er der en vis overensstemmelse imellem, at det er *Gud den Almægtige*, der er studiets »genstand«, og den studerendes indsats – alt eller intet!

Men med al respekt for en jernflittig teologisk uddannelse under stadig bøn står dog det afgørende spørgsmål tilbage, og det kan kun hver enkelt give svar på for sit eget vedkommende: Har Gud kaldet mig dertil?

Det mest kendte eksempel på, hvad et teologisk studium af denne art kan føre til, er *Martin Luther*. Hans studium var en kamp som Jakobs med Gud, og det førte til, at Gud i sin nåde lod Lyset gå op over ham, så han med jublende glæde forstod, at Guds retfærdighed, som han hidtil havde frygtet mere end alt, var Hans nåde imod ham for Kristi skyld.

Bibelskoler

De foran anførte krav til det teologiske studium stilles ikke på en Bibelskole.

En uddannelse ved et teologisk fakultet har et videnskabeligt præg, hvorfor der stilles videnskabelige fordringer til de studerende. En uddannelse på en Bibelskole stiller ikke disse krav, i hvert fald ikke i samme grad.

De fleste Bibelskoler her i Norden er oprettet af de forskellige kirkeretninger: Indre Missions Bibelskole, Luthersk Missions, pinsevækkelsens, baptisternes, o.s.v.

Op og de henter deres elever fra de pågældende bevægelser. Det giver hver Bibelskole en ramme, som tilhængerne synes om, men som andre finder for snæver.

Sandheden, vor Herre Jesus, lader sig ikke begrænse til nogen ramme, sat af de

forskellige kirkeretninger. Hertil kommer, at enhver Bibelskole for hurtigt bliver et beskyttet milieu, hvor eleverne ikke er i kontakt med den verden, hvor de skal stå den virkelige prøve.

Så vidt jeg ved, er der ingen Bibelskole, der siger så afgjort et NEJ til tidsånden, at den såkaldte rytmiske musik ikke får indpas. Man lukker tidsånden ind og bedrøver Helligånden og mange troende

Omkring 1950 gav nogle nære venner mig et stort beløb, for at jeg kunne købe en bygning og oprette en Bibelskole. De havde solgt deres sommerhus for at få det store beløb – og det kunne da kun overbevise mig om, at en Bibelskole i København måtte være Guds vilje.

Efter bøn og overvejelse svarede jeg imidlertid Nej-Tak til deres store gave. Jeg var overbevist om, at den bibelske undervisning ikke kan planlægges med henblik på mange år fremover og slet ikke institutionaliseres, fordi Ånden blæser, hvorhen den vil – og i dag, et halvt århundrede efter, er jeg endnu mere overbevist derom.

Hermed er ikke sagt, at Gud aldrig vel-signer oprigtige unge, der søger at fordybe sig i Guds ord på en Bibelskole. Han ser til hjerterne og er såre barmhjertig.

Hovedsagen

Apostlene *Peter* og *Johannes* er i vore øjne de såre store apostle. Tænk på, hvad de har skrevet!

Men de blev af ypperstepræsterne og det jødiske råd anset for *ulærde mænd og lægfolk* (Ap. G. 4,13).

Det, der kendetegnede dem og gav dem en visdom, der overgik de lærdes lærdom i en uendelig grad, var, at *de havde været sammen med Jesus*.

De havde været sammen med ham og var forblevet hos Ham, da de allerfleste gik bort fra Ham – de havde været sammen med Ham og lyttet til Ham – de havde været sammen med Ham og var blevet irettesat af Ham på det kraftigste – de havde været sammen med Ham og var blevet oplært af Ham, der forekom Peter så ren, at han bad Ham vige bort, fordi Peter var en syndig mand – i tre et halvt år havde de været sammen med Ham, der er Ordet, der var fra begyndelsen, Ordet, der var hos Gud og var Gud, Ordet, ved hvilket alt er blevet til, Ordet, i hvilket der er Liv – og dette Ord var blevet åbenbaret dem – det

havde dødet dem helt, og det havde levedgjort dem til et liv, hvor Han var deres Liv, deres Vej og deres Sandhed.

Således havde de *fællesskab med Faderen og med hans Søn* – og det gav dem, hvad ingen anden uddannelse er i stand til at skænke nogen, Fællesskab med Faderen – hvem kan beskrive det!

Faderen er Gud den Almægtige! Fællesskab med Sønnen – hvem kan beskrive det?

Der er næppe nogen, der har mod til at hævde, at »det kan du lære hos mig!«

Samværet med Jesus var ikke stillestående, heller ikke hektisk, men en vandring imod målet. På den vandring lærte de at give afkald på alle deres egne tanker – Hans var himmelhøjt over deres!

Man kan lære en del på teologiske fakulteter og Bibelskoler, men at være sammen med Jesus lærer man kun ved at følge Ham – og den skolegang varer hele livet (hvis man altså ikke, som de fleste gjorde på Jesu tid, trækker sig tilbage og

vælger en bredere vej).

Jeg har lært en del af nogle jernflittige teologer, og jeg takker Gud for dem af ganske hjerte; men jeg har lært endnu mere af nogle ulærde mænd og kvinder, der altid var sammen med Jesus.

De var i stand til det, som man ikke kan studere sig til: at åbenbare kundskaben om Kristus som en liflig duft (2. Kor. 2,14). Jeg er ikke sikker på, at de beherskede den rigtige lære, men i medgang og modgang blev de i Kristus og *åbenbarede* (bemærk ordet!) kundskaben om Ham, ikke ved at docere, slet ikke med en løftet pegefinger, men derved, at Hans kærlighed, glæde og fred mødte alle omkring dem, så det var, som om »en engel gik gennem stuen«.

Paulus taler om »en liflig duft« og leder vor tanke hen til brændofrene, afgrøde- og taksigelsesofrene i den gamle pagt, der alle var »en liflig duft for Herren«.

Det var disse ulærde mænd og kvinder

også, fordi hele deres liv var et »levende, helligt, Gud velbehageligt offer« (Rom. 12,1), først og sidst et taksigelsesoffer for al Hans barmhjertighed og nåde imod dem.

Hvis enhver teologisk professor og enhver Bibelskolelærer lægger vægt på gennem sin færden at åbenbare kundskaben om Kristus som en liflig duft, vil meget se anderledes ud på de teologiske fakulteter og de forskellige Bibelskoler.

Måske vil mangan en professor og mangan en lærer opgive sit professorat og sin lærerstilling for i livets skole så småt begynde at åbenbare kundskaben om Kristus, ikke med lærde ord eller overtalende ord, men som en liflig duft og dermed med Ånds og krafts bevis!

Der er næppe nogen af os, der føler sig udlært i dette og har et eksamensbevis heri.

Derfor: »Bliv i Ham!« »Følg Ham!« Han vil det! Derfor vil det lykkes!

Sandhedens sejr

Der står om Ham, der er Sandheden, at han tålte en sådan modsigelse af syndere (Hebr. 12,3). Modsigelsen var så kraftig, at det endte med, at alle modsigerne råbte: »Korsfæst ham!« – og det skete.

På korset oplevede Han ikke medynk fra modsigernes side; de fortsatte med at modsige Ham: »Er du Kristus, så stig ned af korset!« Og de håned og spottede Ham, thi enhver kunne da se, at de havde ret, og at Han var en løgner, der påstod, at Han var Guds søn.

Alt dette udholdt Han således, at Han sejrede over dem alle, uden at de opfattede Ham som sejrvinde og dem selv som overvundne. Da han blev begravet, var han endegyldigt besejret! Ingen kunne påstå andet! Og efter sin opstandelse viste Han sig ikke for dem og sagde ikke: »Hvem havde så ret?« Han overlod dem til deres egne meninger. Det er fortabelse.

Modsigelserne

Den menneskelige uigenfødte natur, kødet, er ikke anlagt på Sandheden. Dets attrå er fjendskab imod Gud (Rom. 8,7).

I samme grad kødet, verden og tidsånden lukkes ind i menigheden, lukkes modsigelserne imod Sandheden ind – og det er såre ulykkeligt for menigheden, thi den skulle være Sandhedens søjle og grundvold (1. Tim.3,15).

Fjendskabet samler sig især om korset og korsets vej. Allerede *Peter* ville ikke vide af korset, men var så lykkelig, at Herren irettesatte ham så kraftigt og rystende,

at Peter aldrig glemte det: »Vig bag mig, satan! du er mig til forargelse, thi du sanner ikke, hvad Guds er, kun, hvad menneskers er« (Matt. 16,23).

Peter var af den opfattelse, at Herrens sag, Sandhedens sag, skulle sejre på en indlysende måde, som enhver kunne forstå.

Det havde satan fristet Herren til i ørkenen, men var blevet afvist.

Når vi taler om modsigelser, må vi ikke glemme, at det dybest set er Herren, der på alle måder modsiger kødet og derved fremkalder alle kødets modsigelser.

Sandhedens tanker og veje er himmelhøjt over vore og er en modsigelse af vore tanker og vore veje (metoder). Det fremkalder i menighederne vrede, undertiden raseri imod Sandheden.

Hvis vi kaster et blik på menighederne i dag, ser vi det alvorlige, at man forsøger at skabe et kompromis imellem Sandhedens Ånd, Helligånden, Jesu Ånd, der er Sandheden, og tidsånden. Man hævder, at det fremmer Sandhedens sag – man får flere mennesker i tale – man vinder større forståelse hos ungdommen – man er mere på linie med kvindens krav om ligestilling – man får bedre styr på økonomien – man støder ikke velmenende mennesker fra sig – man opnår menighedsvækst – o.s.v. Og de kan »bevise« det – ganske som de kunne bevise, at de havde ret, da Jesus døde – hvad førte hans vej til – hvad udrettede han?

Og få tænker på, at menighedslivet og

tjenesten bliver en modsigelse af Herren.

Sandheden sejrer aldrig ved hjælp af denne verden og af tidsånden. Den lader sig hellere »besejre« af den og går så videre ad sin egen, smalle, korsmærkede vej.

Sandheden tåler en sådan modsigelse af syndere, thi den sejrer altid, blot den ikke lader sig friste til at gå en anden vej end sin egen.

Endens tid

Jo nærmere vi kommer vor Herres Jesu Kristi genkomst i kraft og megen herlighed, des voldsommere bliver modsigelserne af Sandheden. Det vil blive vanskeliggere at skelne Sandheden fra Løgnen, thi der vil fremstå mange, der i Jesu navn både forkynder, uddriver onde ånder og gør store undergerninger, uden at Han, der er Sandheden, overhovedet kender dem (Matt. 7,22-23).

Hvordan kan vi da kende, at de er modsigere af Sandheden, når de kan henviser til alt det, de udretter, og »bevise«, at om nogen, så er de på Sandhedens side.

Det vil blive svært, måske umuligt at afsløre dem, hvis vi har vænnet os til kompromisserne og har vænnet os til selv at »sejre« og få fremgang på bekostning af Sandheden og Sandhedens smalle vej.

Hvor vi dog behøver *kærlighed til Sandheden* – d.v.s. kærlighed, ikke i ord og påstande alene, men i gerning, så vi vender os bort fra alle de veje, der stemmer med tidsåndens tanker, og følger

Lammet, Ham, der er Sandheden, hvor han går.

Det vil med andre ord sige, at vi hører op med at modsige Ham. Enhver, der argumenterer for en ny metode og kan bevise, at den fører til fremgang for menigheden, er en modsigelse, thi der er kun en metode, Sandheden kendes ved: »Følg mig hele vejen!«

Så falder hvedekornet i jorden og dør – den eneste vej til megen frugt.

Til sidst

Disse små artikler om Sandheden er forholdsvis ordknappe. Det hænger sammen med, at Sandheden, vor Herre Jesus, ikke er underlagt argumenter for eller imod.

»Du sanser kun, hvad menneskers er,« sagde Herren til Peter, og det kan du argumentere for eller imod. »Du sanser ikke, hvad Guds er!« – men det satte Herren ham ved sin overmåde skarpe irttesættelse

i stand til, idet Han lod sin arme discipel få lov til at blive i Hans fællesskab.

Vort behov er at »sanser, hvad der er Guds« – uden denne sans falder vi tilbage til vore argumenter for eller imod.

Hvis vi trænger til en lige så skarp tilrettevisning som den, apostelen Peter fik, da lad os ikke afvise den – thi gør vi det, forbliver vi i vore modsigelser, vore argumenter, der alle fører bort fra Sandheden og påfører os store åndelige tab.